

Десницата не е мъртва, колкото и да я оплакват

Митко НОВКОВ, в. "Седем"

25-31.10.2006 г.

Е, дойде време за злорадстване. Кандидатът на обединените десни партии Неделчо Беронов не успя да спечели изборите, нещо повече – дори не е на балотаж, там отива Сидеров, благодарение вота на лумпените и всякаква друга сволоч. Което не може да не стряска: България, изглежда, е държава, чието население все повече изпада от всякакви класации, места, стабилности и структури; превръща се в онова, което в социологията от времето на Карл Маркс се нарича лумпен-пролетариат и чието мислене, за жалост, се е превърнало в преобладаващо за нацията.

Донякъде единствено утешение е, че – отнесен към целия брой гласоподаватели – процентът на тия озлобени, озверени и безмозъчни същества е сравнително малък – някъде от 5 до 8 максимум. Прочее, именно ниската избирателна активност е онова, на което най-много наблягат вестниците: “Първанов е почти президент при масов бойкот на вота”, отбелязва “Сега”; в “Стандарт” дърпат туристико-политическа струна: “Народът – за гъби, Сидеров – на балотаж”; “Монитор” го дава по-бойко – “2/3 от народа отсвири вота”, докато в “Пари” са по-умерени – “Значителна преднина за Първанов, но при ниска активност”. В “Новинар” запазват фриволния тон, все едно изборите са някакъв нов “Биг брадър 4” (то нали и в шоуто на Нова тв имаше избори; въобще политическото у нас все повече придобива водевилни елементи) – “Извикаха ги на бис”. Останалите наблягат на резултатите, като в зависимост от пристрастията си (или по-скоро омразите си) слагат акцентите в заглавията.

Най-сдържани са в “Новините” – скоро започналият да излиза “Българският online всекидневник” – “Първанов събра над 60%, балотаж след седмица”. Разбира се, в. “Труд” най-доволно потрива ръце – неговият кандидат спечели, десните са повалени, а Сидеров не ги плаши – нали е тяхна производна. “Сидеров би Костов и Стоянов”, съобщава вестникът на бившата Държавна сигурност, несъзнавайки, че в този случай за ехидство и злорадство няма място, има място единствено за тревога. Ала все пак – не бива да си затваряме очите – и в “Труд” има хора, надмогващи теснопартийните и агентурни интереси на вестника, които са способни да заявят честно и безпокойно: “Можеше да е интересно, ако не беше страшно”, пише Мила Аврамова и в думите ѝ се крие неподправена истина – ако Сидеров и папачта около него и “за” него е визитката на България за Европа – тежко на България. Независимо от мекия му и кротък тон на изборите – човекът просто е влязъл в ремисия, сиреч за малко се е поотърсил от болестта, която го тресе – циклофрения на омразата, шизофрения на недоволството. След като едновременно той и политическите мижитурки около него мразят хем богатите – крадците по тяхната терминология, хем най-бедните, които са не други, а циганите – това си е чисто патогенно разцепление на съзнанието, чисто болестно състояние на личността. Защото да мразиш циганите значи да мразиш не причините за мизерията тук, а нейното следствие. Е, и ако това не е тежко психическо раздвоение, не зная кое друго е. Освен ако – в което, между другото, аз съм убеден, цялата реторика не е само фарс за единственото, което интересува този нов български фюрер, Левски или както там го наричат неговите клакьори – властта. Гладна паст, зинала за цялата власт.

“24 часа” набляга на състезанието – “3:1 за Първанов, чакаме дузпи”, като на всеки от тримата първи са дадени в голям формат снимки на очите – на Георги Първанов – уверени, на Волен Сидеров – стреснати, на Неделчо Беронов – внимателни, заедно с процентите им – съответно 64, 20 и 10. Всичко това дава повод на Валери Найденов отново да оригиналничи самоцелно – БСП била толкова плътно застанала вдясно, “че спрямо нея всички останали са

комунисти”. Да, за червените мобифони е вярно, но едва ли е вярно за хилядите пенсионери и жители на малките градчета и села, които – повече от носталгия, отколкото от някаква удовлетвореност от политиката на БСП, дават гласа си за нейния кандидат. Е, не може да му се отрече едно на Първанов – с резултатите от вота той направи така, че вече да минава за “прозападния” кандидат на балотажа на 29 октомври. Така го определят и западните информационни агенции.

Асошиейтед прес пише: “Българският прозападен президент най-вероятно отива на балотаж с ултранационалистическия претендент след твърде малкия брой гласували на изборите в неделя, показват предварителните проучвания.” Докъде я докарахме? Човекът, който пращаше окуражаващи телеграми на Слободан Милошевич, който е въртял сделки с иракския диктатор Садам Хюсеин и който е донасял на Държавна сигурност под агентурното име Гоце да минава за прозападен? Прочее, докарахме я като в Русия: когато трябваше да избират след ерата на Борис Елцин, нашите северни славянски братя имаха избор (избор?) между комуниста Зюганов и кагебиста Путин. Тъй и ние – избор между бившия комунист и агент Георги Първанов (Гоце) и настоящия ултранационалист и (вероятно също) бивш агент на ДС, а днес – на ФСС (Федерална служба за сигурност – това е името на днешните руски специални служби) Волен Сидеров.

Прочее, тук няма избор, казвал съм го и ще го кажа пак: Волен Сидеров е по-ръбатиият клонинг, мутант, копие на по-огладения и вече позатъпил острият ъгли на национализма и шовинизма Георги Първанов. Но след като по-голямата част от гласувалите българи ги искат толкова неистово тия двамата – нека си ги избират в неделя, аз специално ще ударя голям зачертаващ кръст и на единия, и на другия. Но ще отида да гласувам – гласуването е гражданска позиция, а аз съм свикнал да бъда гражданин (гражданин не в смисъл, че живея в град – прочее, роден съм в село; гражданин в смисъл, че съм свободен в своето политическо, икономическо, социално, културно, лично и личностово мислене и непрестанно полагам усилия да съхраня и развия тази своя свобода). Кое то дано удовлетвори загрижените толкова много за десницата днес социолози, политолози и още анализатори – увеличавайки избирателната активност, намалявам относителния дял на гласувалите за Волен Сидеров. Които няма повече накъде да се увеличават – не са малко наистина подкрепилите го, но все и в България лудите и простите имат свършване. Това го вярвам напълно.

Вярвам и на друго – десницата не е мъртва, колкото и да я оплакват. И това рано или късно ще се види, най-малкото поради това, че пред страната ни няма друго движение по пътя освен дясното. То само отвежда към Европа, другото е път към Анадола и Сибир. А там вече сме били и не ни хареса.